

Somewhere, in the middle of nowhere (the road connecting the suburban village *Yeri*, meaning wind, to its closest high street), a clock strikes twelve.

There is a photograph of an office building, half of it sheathed in scaffolding, the image visually dissected with a tubular, vertical, steel sculpture. This triptych strikes me as emblematic of Maria's practice— modernism and its relationship to labor and function, its deeply steeped presence in the Cypriot urban fabric; constant play with what's "under construction", gutting out and showing what's usually hidden; and drifting in and out of the role of an artist and a passerby, repositioning objects and sculptures through various contexts for display.

Elsewhere, a ripped-up label says "ζωή", says "life", and here every object bears the trace of human touch. The body keeps coming back in bulges, in smears, in ergonomic shapes contorted to be felt and learned and used. Muscle wire is meant to be used for soft robots or for surgery. Embryonic, organic shapes are contorted out of clay, cast in metal, coated in nickel. The sliding door opens when we get close.

Maria's position is intergenerational, it deals in homages and exchanges. The movement of objects from hand to hand speaks to the melancholy of what it means to pass down, when things are charged with feeling and a family name. Yet instead of familial ties, it's the names of collaborators and their practices that are repeated in quotation marks, referenced in parentheses. And by doubling, tripling—choices that bind the show across its mediums—the original and the unique are both less sacrosanct. Through replicas in praxis and language, bonds are multiplied across decades of well-honed disciplines.

Material resourcefulness comes from the recycling generation, but its attitude is shaped by a succession of corruption and collapse. Less is more when plastic bags are stripped down with white spirit, when nutritional value is erased and only the logo is left intact. Technical deftness is geared towards circuitous routes and humorous dead ends.

The gallery and artist would like to thank the following people for their time care and commitment to the exhibition: Orestis Lazouras, Evagoras Vanezis, Panayiotis Mina, Whirldos Loukia Hadjiyianni, Erato Kandouna, Raissa Angeli, Michalis Pantelides, Katerina Papalambrianou, Mariel Kouveli, Koula Savvidou, Maya Tounta, Andre Zivanari, Antonis Elia, Olympios, Xenia & Christos Toumazou, Marina Avraam

Κάπου, στη μέση του πουθενά (μεταξύ του χωριού *Γέρι*, που πάει να πει αγέρας και τον κοντινότερο εμπορικό του δρόμο) ένα ρολόι σημαίνει δώδεκα.

Μια φωτογραφία ενός κτιρίου γραφείων, το μισό καλυμμένο από σκαλωσιές· η εικόνα τέμνεται από ένα κάθετο κυλινδρικό αλουμίνιο γλυπτό. Το τρίπτυχο αυτό μου φαίνεται εξαιρετικά αντιπροσωπευτικό της δουλειάς της Μαρίας – ο μοντερνισμός και η σχέση του με την εργασία και τη λειτουργικότητα, η παρουσία του βαθιά ριζωμένη στο αστικό τοπίο της Κύπρου· το διαρκές παιχνίδι με το καθεστώς «υπό κατασκευή», με το άδειασμα, με την αποκάλυψη αυτού που συνήθως παραμένει κρυφό· η συνεχής μετατόπιση από το ρόλο του καλλιτέχνη στο ρόλο του περαστικού και πάλι πίσω, με την ταυτόχρονη μετακίνηση αντικειμένων και γλυπτών μέσα από διαφορετικά συγκείμενα παρουσίασης.

Αλλού, μια σκισμένη ταμπέλα γράφει «ζωή» - εδώ, κάθε αντικείμενο φέρει το ίχνος του ανθρώπινου αγγίγματος. Το σώμα επιστρέφει ως εξόγκωμα, ως λεκές, σε διάφορα εργονομικά σχήματα, και τεντώνεται αποζητώντας να το αγγίξουν, να το μάθουν, να το χρησιμοποιήσουν. Το σύρμα από νιτρίνη συνήθως χρησιμοποιείται στη μαλακή ρομποτική ή τη χειρουργική. Εμβρυϊκά, οργανικά σχήματα δημιουργούνται από πηλό, καλουπώνονται σε μέταλλο, επικαλύπτονται από νικέλιο. Η συρόμενη πόρτα ανοίγει όταν πλησιάζουμε.

Η θέση της Μαρίας εντοπίζεται μεταξύ των γενεών και χαρακτηρίζεται από *homages* και ανταλλαγές. Το πέρασμα των αντικειμένων από χέρι σε χέρι εκφράζει τη μελαγχολία της κληρονομιάς, όταν τα πράγματα είναι φορτισμένα από ένα συναίσθημα, από ένα οικογενειακό επώνυμο. Αντί για τους οικογενειακούς δεσμούς όμως, είναι τα ονόματα των συνεργατών και των πρακτικών τους που επαναλαμβάνονται μέσα σε εισαγωγικά, ανάμεσα σε παρενθέσεις. Και μέσα από το διπλασιασμό και τον τριπλασιασμό – επιλογές που συνέχουν την έκθεση σε όλα τα μέσα που μεταχειρίζεται – το αυθεντικό και το μοναδικό γίνονται λίγο λιγότερο ιερά. Μέσα από τα αντίγραφα – στο λόγο, στην πράξη – οι δεσμοί πολλαπλασιάζονται μέσα στο χρόνο, κατά μήκος καλλιτεχνικών διαγενεακών πεδίων.

Η εφευρετικότητα σε σχέση με τα υλικά προέρχεται, βέβαια, από την γενιά της ανακύκλωσης, όμως ο χαρακτήρας της έχει διαμορφωθεί από τη διαδοχή της φθοράς και της κατάρρευσης. Βλέπουμε το “less is more” στην πράξη όταν πλαστικές σακούλες επεξεργάζονται με διαλυτικό, όταν ο πίνακας θρεπτικών συστατικών σβήνει και μόνο το λογότυπο μένει ανέπαφο. Η τεχνική δεξιότητα στρέφεται σε κυκλικούς δρόμους και χιουμοριστικά αδιέξοδα.

Η γκαλερί και η καλλιτέχνης θα ήθελαν να ευχαριστήσουν τα ακόλουθα άτομα για τον χρόνο, την φροντίδα και την προσήλωση τους στην έκθεση: Orestis Lazouras, Evagoras Vanezis, Panayiotis Mina, Whirldos Loukia Hadjiyianni, Erato Kandouna, Raissa Angeli, Michalis Pantelides, Katerina Papalambrianou, Mariel Kouveli, Koula Savvidou, Maya Tounta, Andre Zivanari, Antonis Elia, Olympios, Xenia & Christos Toumazou, Marina Avraam